

EDİRNE ROTARY KULÜBÜ 1977

2013 - 2014

Gary C.K. HUAN (UR Bşk.)

Müfit ÜLKE (2420.Böl.Guv.)

Ali DOĞAN(1.grup .Guv.Yrd.)

Tarih: 26.05.2015 **Toplantı No:** 1885 / 44 **Bülten No:** 1489 **Kuruluş:** Mart 1977 **Charter :** Mart 1980

DUYURULAR

Merhaba Sevgili Dostlar,

Bu haftaki toplantımızda Rotary Evi'nde hep birlikteydik. Toplantıda öncelikle katıldığımız bölge konferansı hakkında bilgi verdim. 2014-2015 döneminin Bölge Konferansında, Antalya'da ben ve eşim Özlem (ve oğlum Onat) Edirne Rotary Kulübü'nü temsil ettik.

Konferans, tüm bir yılın etkinliklerinin ve çalışmalarının hasatının yapıldığı bir ortam. Ait olduğumuz 2420. Bölge'nin kulüpleri içerisinde Edirne Rotary Kulübü etkinlikleri ile en çok adı geçen bir kaç kulüpten biri oldu. İlk olarak Rotaryen eşleri olarak katkıları nedeniyle Edirne Rotary Kulübü adına Özlem Tuğlu ödülleri almak üzere sahneye davet edildi. Ben de Edirne Rotary Kulübü Başkanı olarak sahneye bir kaç kez çağrıldım. Kulübümü gururla temsil ettim. Bunlar arsında "Guvernör özel Ödülü"nü de kulübüm adına kabul ettim. Projelerimiz arasında özel bir yeri olan "Balkan Buluşması" etkinliğimiz de bölgenin önemli etkinlikleri arasında öne çıktı ve ödüllendirildi.

Sevgili dostlar, yavaş yavaş dönem sonuna gelmekteyiz. Guvernörümüzün takvimini de gözeterek devir teslim törenimizi 4 Haziran Perşembe akşamı Ağaköşkününde gerçekleştireceğiz. Ayrıca aynı gün Balkan Psikiyatri Hastanesinde hastaların uğraşı saatlerini geçirdikleri odanın mobilya değişimi ve düzenlenmesi adına bir açılış töreni yapılacaktır. Her iki etkinliğe de üyelerimizin ve sevgili eşlerinin Edirne Rotary'e yakışan bir katılım göstereceğini biliyorum.

Dönem sonu yaklaşırken faaliyetlerimiz sürüyor. 50. Yıl İlkokulu'na bir kitaplık ve kitap bağıışı gerçekleştirdik.

Bir acı kaybımız oldu. Sevgili dostumuz Muzaffer MEMİŞ'in eşi Dilek hanımın babası vefat etmiştir. Merhuma Allah rahmet eylesin derken acılı aileye de başsağlığı diliyoruz.

Hepinize sağlıklı ve mutlu bir hafta diliyorum: "Rotary ile ışık saçın".

Rotaryen saygı ve sevgilerimle.

Cengiz TUĞLU 2014 – 2015 Dönem Başkanı

Bülten komitesinin notu: Şampiyonluğun coşkusunu yaşayan cimbomlu dostlarıma, Umudunu kaybetmeyen fenerli renktaşlarıma, göçebe statlarda lige renk katan, son haftalara kadar şampiyonluk kovalayan kartal dostlarıma, tümrenklere ,renklerin kardeşliğini yaşayan ,yaşatanlara,sporda barış çubuğunu tüttüren gülümsemeyi,sevmeği bilen herkese.....**DAİMA GÜLÜMSEYİN !**

[Bültenimiz 5 sayfadır](#)

29.Aralık 2014 itibarıyla Dünyada 1.220.115 Rotaryen ve 34.558 kulüp bulunmaktadır.

MAZERETLİ ÜYELERİMİZ :	Ahmet ÇELİK – Muzaffer MEMİŞ
ARAMIZDA GÖREMEDİKLERİMİZ :	Atakan SEZER – Cevat GÜLER – Gürkan KÖMÜRCÜ - İsmail GÜMÜŞDERE Kaan UZUNCA – İsmet AÇIKGÖZ – Oktay ALEMDAR – Serhad CEYLAN
DEVAM DURUMU :	50.00
MUTLU GÜNLERİMİZ :	26 Mayıs ETKİN ETKER Doğum Günü KUTLARIZ.....

Önümüzdeki hafta toplantımız: **02.Haziran.2015 Cumartesi** saat 20.00 de Rotary Evinde

Başkan : Cengiz TUĞLU	Sekreter +Gel.D.B.: Demirkan ÇAĞLAYAN	Sayman : İsmail BİLGİ
Üye : Muzaffer MEMİŞ	Geç.D.B. : Halil ALTUĞ	
Bülten irtibat : Faruk ETKER	Tel: (284) 225 25 10 - 213 25 13	edirnerotary@gmail.com - www.edirnerotary.com

DAFNİ den DEFNE ye!

Halikarnas Balıkçısı Cevat Şakir ile yaşanmış bir günün hikâyesi!

Dosyalarımın arasında eski bir not buldum. Yazı, otuzbeş yıl önce 1967 Haziran'ına aitti. Konuyu şöyle tanımlamışım: "Vehbi Koç'u ve eşi Sadberk Hanım'ı İzmir'den Söke'ye götürdüğümüz seyahat boyunca yaşadıklarımız!"

Yüksek Gemi Mühendisi ve eski Havuzlar Genel Müdürü Fahri Tanman (Eşim İnci'nin teyzesi Saffet Tanman'ın eşi) Söke'de modern pamuk tarımı yapan, Ziraat Odaları Başkanı, örnek bir çiftçi ve aydın bir kişiydi. Koç'lar bu aileyi yakından tanımak istemişlerdi. Şoförlüğünü yaptığım 1951 model Mercury marka otomobilimle İzmir'den Söke'ye hareket etmiştik. Öğle molası için durduğumuz Kuşadası'nda Halikarnas Balıkçısı olarak tanınan Cevat Şakir'le karşılaşmıştık. İmbat otelinin lobisinde, Balıkçı, kocaman sesiyle bizlere bir "Merhaba!" çekmiş, davetimizi kırmayarak yanımıza oturmuştu. Rehberlik yaptığı turist kafilesi istirahate çekildiğinden boş zamanını bizlere ayırmış, üç saat olağanüstü bir beraberlik yaşamıştık. Böylece, onun mitoloji dünyasında ilginç olaylarla dolu sanal bir gezintiye çıkmıştık.

Cevat Şakir, o dönemde, Anadolu uygarlığının Hellen uygarlığının temeli olduğunu savunuyordu. Halikarnas Balıkçısı, Batı uygarlığının Anadolu asıllı olduğunu kanıtlayan mitolojik olayları coşku dolu uslûbu ile dünyanın dört köşesinden gelen yabancılara anlatmayı kendisine verilen kutsal bir görev sayıyor, zaman zaman rüzgâr gibi esiyor, şimşek gibi çakıyordu. Onu dinlerken, insan, başka dünyalarda, tarih öncesi tanrılarla buluştuğunu sanıyordu.

Berberce böyle bir duyguyu paylaştığımız sırada, Balıkçı; "Ey Koçzade sen Paris'in Koç'unu bilir misin?" diye söze başlamış, Truva'lı çoban Paris'in karabaşlı, burgaç boynuzlu, sırtı kestane renkli koçunu şöyle tanıtmıştı bizlere: "Koç, koca başını yavaş yavaş yere eğdi, toprağı ve otları kokladı, birden bir küheylân gibi sıçradı, ön ayakları ile toprağı kazımaya başladı, sonra yayından boşanan bir ok gibi uçarak sürünün içindeki koyunun birini ayaklarının arasına aldı ve onu ön ayakları üzerine çöktetti!" Yalnız memleket sorunları ile ilgilenen Vehbi Koç, konu "Koç" olunca, Cevat Şakir'in bu renkli, yüksek sesli ve heyecanlı anlatımının etkisi altına girmiş; "Cevat Bey! Bunları yaşamış gibi anlatıyorsun! Sen ne müthiş adammışsın yahu!" demekten kendini alamamıştı.

O gün, Balıkçı'nın, kâh eserek kâh kükreyerek anlattığı "Apollon ile Dafni" hikâyesine gelince:

"Batılılar Apollon'u Hellen saymak için kırk dereden su getirdiler ama boşuna oldu! Apollo Anadoluludur.

Olimpos tanrılarını yaratan Homeros Apollon'u Anadolu'da buldu. Apollon'un dört tapınağı Ege kıyısı boyunca Batı Anadolu'da sıralanır: Grineum, Klaros, Didyma ve Patara'dadır bunlar... Bir gün, Apollon, çiçek kokularının kaynaştığı bir vâdiden geçerken gökkuşağının duvaklar gibi bulutlardan aşağıya süzülüp türküler söyleyen güzeller güzeli bir kızın başına süzüldüğünü gördü ve Güneş Tanrısı Apollon'un yüreği aşkla dağlandı! Bu kız Tanrıça Artemis'in meleklerinden Dafnis'ti?

Balıkçı'yı dinlerken etrafımızda kümelenen kalabalığın farkına bile varmamıştık! Cevat Şakir, zaman zaman ayağa kalkıyor, kol hareketleriyle hikâyesini görsel bir şölene benzetiyor, bizleri Apollon'un ve Dafnis'in aşk dünyasına götürüyordu:

Vâdi, peri kızı Dafnis için, çiçekten, ışıktan ve renklerden oluşan bir düş âlemiydi. Çırlıçiplak göğsü, kar beyaz omuz-ları ve yüzüne yayılan mâsum gülüşü ile, Dafnis, Apollon'u büyülemişti. Ama ne yazık ki, peri kızının kalbi erkeklere karşı sonsuzadek kilitliydi! Dafnis daima bâkire kalacaktı."

Otelin lobisi tiyatro sahnesine dönmüştü! Hepimiz büyük bir dikkat ve heyecanla Halikarnas Balıkçısı'nın teatral oyununun sihrine kapılmıştık. Apollon'un güzel Dafnis'in peşinden koşuşu, ona duyurmaya çalıştığı ateşli aşk sözleri, nefes alışları, kızın tanrıları yardıma çağırış çığlıkları. Ve sonra, peri kızının yorgunluktan kendinden geçişi ve bedenini Apollon'un kucağına salivermesi...

"Apollon Dafnis'in çıplaklığını örten saçlarını bir yana atarak onu boyluboyunca kavramıştı. Nihayet, peri kızı, kendini Apollon'un güneş gibi ışıyan kollarına ve susayan dudaklarına teslim etmişti."

Bizler, iki aşkın nihayet mutlu sona kavuştuklarını sandığımız bir anda Balıkçı'nın haykırışıyla hikâyenin bitmediğini anlamıştık:

Tanrı Apollon Dafnis'i kollarıyla sararken. onun yere saplanmış gibi hareketsiz durduğunu farketmişti! Apollon, tanrısal sesiyle 'Dafnis! Dafnis! Sen ağaç oluyorsun!' diye bağırırmaya başlamıştı. Gerçekten Dafnis'in yüzü soluyor, gerdanı ve memeleri yeşile dönüşüyordu! Ayakları kıvrılan kökler gibi toprağı dalıyor, bacakları ve kalçası bir ağaç gövdesi gibi kabuk tutuyordu! Şimdi yakarış sırası peri kızına gelmişti: 'Ey Apollon! Al beni! Sen bir tanrı değil misin? Beni bu topraktan sök, beni kurtar beni kurtar Apollon!' diye yalvarıyordu. Geçen her an, Apollon, çaresiz kaldığını görüyor, Dafnis'in körpe yapraklara dönüşen saçlarını, kırmızılığı kaybolmayan dudakları arasından süzülen nefesini kokluyor ve birden, Olimpos tanrılarının, kıskançlık duygularıyla, Dafnis'i bir 'Defne' fidanına dönüştürdüğünü anlıyordu!"

Artık, Halikarnas Balıkçı'sının şiirleşen sözlerinde Dafnis'in göz kapakları titreşen iki yaprak, göz pınarlarından süzülen göz yaşları defne fidanının özsuğu oluyordu... Tanrı Apollon, yorgun vücûdu ile ormanların en genç ağacı defnenin altına uzanmış, gökkubbede kayan yıldızları seyre koyulmuştu. Apollon hüzün dolu sesiyle

türküler yakıyor, peri kızına olan aşkı vâdiden vâdiye yankılanıyordu. Balıkçı, sahnelediği mitolojik oyunu şöyle tamamlıyordu:

"Defne fidanının iki dalı Apollon'un sarı bukleli başını, biri soldan öbürü sağdan sardı ve bir çelenk olarak tanrıyı taçlandırdı. Apollon, Dafnis'in defnesinden aldığı bu armağana şu dileğini sundu: Ey Peri Kızı! Bu geceden sonra bütün insanlar senden bir dal ve çelenk isteyecekler. Çelenkler, senin için göğe yükselen duygularımın ölümsüzleşen ilâhileri olsun!"

Hepimiz, böylesine duygu dolu bir aşk hikâyesinin etkisinde, koyu bir sessizliğe büründüğümüz bir ortamda, bu defa, Balıkçı'nın kaderci bir yaklaşımla şunları söylemiş olmasına şaşırıp kalmıştık:

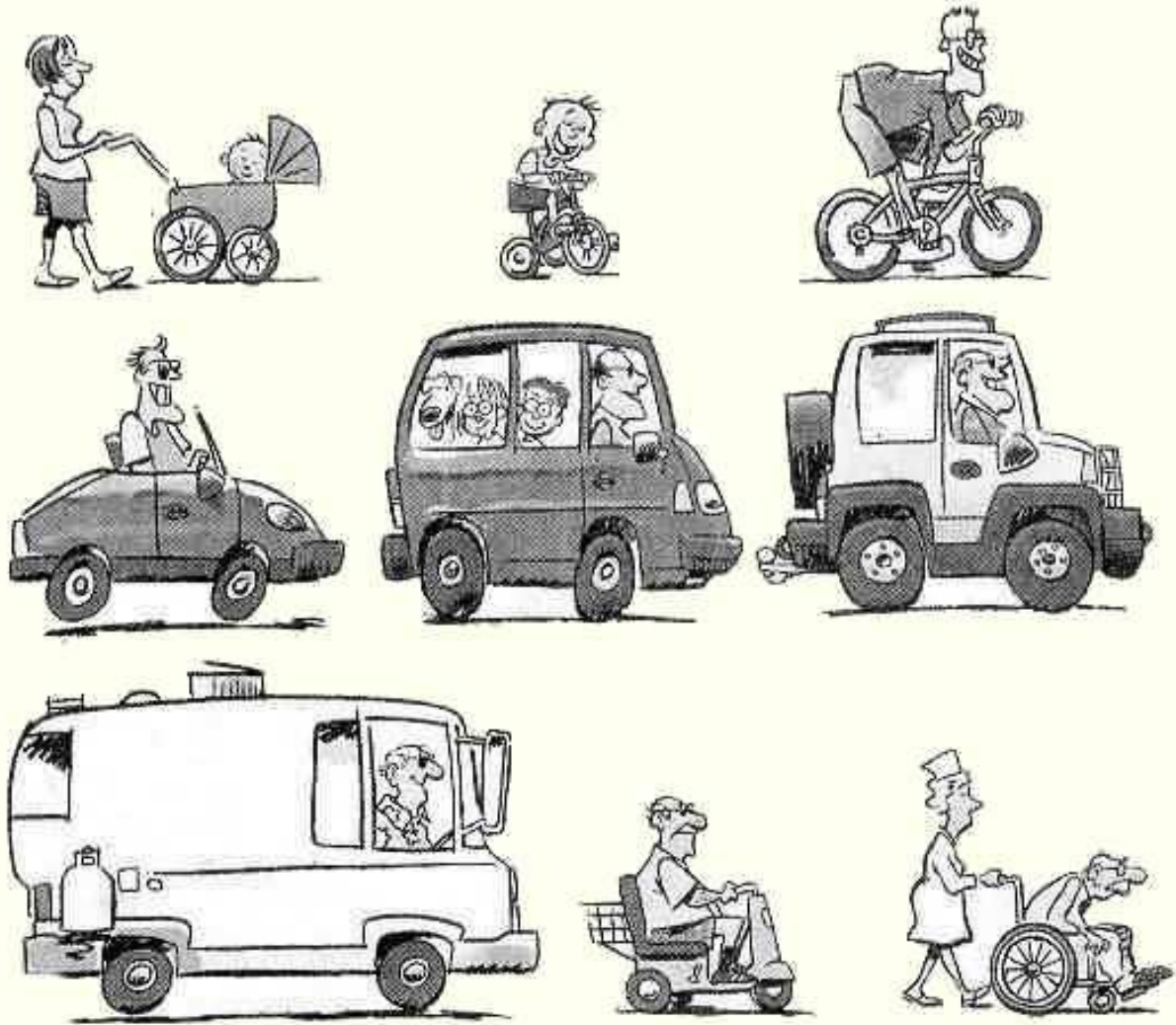
" Koçzade Vehbi Bey! Cenaze törenlerine gönderilen defne dallı çelenk-lerin hikâyesidir bu. Ölümünden sonra bana çelenk gönderirsen defne dalları unutulmasın!"

Bu buluşmamızdan yedi yıl sonra, 13 Ekim 1973 günü, Halikarnas Balıkçı'sı aşk meleği Dafnis'ine kavuşmak için aramızdan ayrılmıştı. Vehbi Koç, Türk Eğitim Vakfı'nın 27 Ekim 1971 tarihinde başlayan çelenk bağışı kampanyasının sembolü olan "Defne Dallı Çelengi"nden birinin Bodrum'a gönderilmesi için bana şu uyarıda bulunmuştu:

"Halikarnas Balıkçısının cenazesine, benim adıma, en seçme yapraklı defnelerden oluşan bir çelenk gönderilsin !"

Otuz yıldır, Türk Eğitim Vakfı'nın defne yapraklı bağış çelenkleri birbirlerini seven insanların duygularını sonsuzluğa taşıyor ve Apollon'un Dafnis'e olan aşkı, binlerce gencimize, çağdaşlaşma yolunda yeni ufuklar açıyor.

The Wheels of Life

(18-24 Mayıs Müzeler Haftası nedeniyle; Osman Hamdi Bey'in Müzecilik yönünü hatırlayalım istedik.)

OSMAN HAMDİ BEY

(30 Aralık 1842 - 24 Şubat 1910)(Arkeolog, Müzeci ve Ressam)

MÜZECİ OSMAN HAMDİ BEY

Bir kültür ve sanat adamı olan Osman Hamdi Bey'in önemli yönlerinden birisi de müzeciliğidir. Müzeciliğin kurucusu denilebilecek önemde işlere imza atmıştır. "Asar-ı Atika Nizamnamesi" eski eserlerin korunmasını sağlayan ilk yasal düzenlemedir. Bu yasal düzenleme Osman Hamdi Bey tarafından 1884 yılında yapılmıştır. Osman Hamdi Bey 11 Eylül 1881'de Müze Müdürlüğüne tayin edilir. Müze-i Humayun'nun başına getirildiği zaman Türkiye'de yaklaşık otuz senelik bir müze vardı. Fakat Müze denilen bu kuruluş eser bakımından fakir, kuralları sağlam ve düzenli bir şekle bağlanmamış, eserlerin sıralaması ve sınıflandırılması yapılmamış haldeydi. Eserlerin tasnifsiz oluşu sebebiyle, bir bakıma, müzeden daha çok bir eski eserler yığını görünümündeydi.

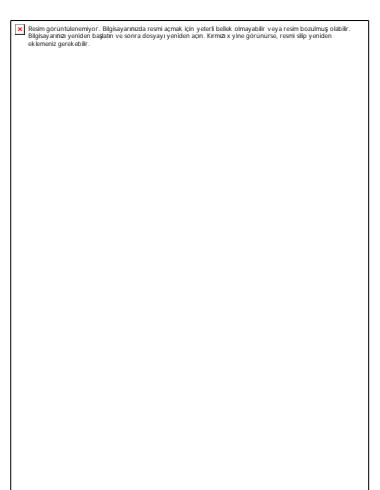
Osman Hamdi Bey, bu durumda bir kurumu devir alarak, buradan hakiki bir müze çıkardı. İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin dünyanın en önemli ve sayılı müzelerinden biri haline gelmesini sağladı.

1870 yılını takip eden senelerde Türkiye'de müze ve eski eserlere, ayrıca güzel sanatların çeşitli dallarına karşı dikkate değer bir ilgi uyanmaya başlamıştı. Nitekim bu yıllarda, Türkiye'de ilk defa resim sergisi açılıyor; resim, heykel, mimarlık ve müzik gibi güzel sanatlara dair konularda, gazetelerde yazılarda yayınlanıyordu. Müze ve eski eserler konusu üzerinde duranların sayısı, resim ve mimarlık konularına ilgi gösterenlerden daha fazlaydı. Bu konunun daha çok ilgi çekmesi politik yönün de olmasından ileri gelmekteydi. Zira Batı'nın güçlü devletleri Osmanlı İmparatorluğu topraklarında kazılar yapma ve memleketlerine eski eser taşıma yarışındaydı. Bu durum karşısında, 1877'de Maarif Nezareti'ne (Eğitim Bakanlığı) bağlı bir Müze Komisyonu kuruluyordu. Sekiz kişiden oluşan bu Komisyonun üyelerinden biri de Osman Hamdi Bey idi. Müzenin başına geçirilişinden üç yıl önce komisyon üyeliğine başlamıştı.

4 Eylül 1881'de Osman Hamdi Bey'in Müze Müdürlüğüne atanması ile, Türk Müzesi için yeni bir dönem başlamaktaydı. Müze Müdürlüğüne getirildiği zaman eski eserlerin tasnifi, bu eserlerin teşhire uygun binalarda sergilenmesi öte yandan, tarihi eser bakımından dünyanın en zengin hazinelerine sahip olan İmparatorluk topraklarında kazılar başlatılarak bunların müzeye getirilmesi gibi işleri üstlenerek çalışmalarına başlamış oldu. Osman Hamdi Bey'in asıl hedefi; İmparatorluk topraklarında bulunan tarih ve sanat değeri taşıyan eserleri müze çatısı altında toplamak ayrıca bu konuda gelecek yılların ihtiyaçlarına cevap verebilmektir.

Müdür olduktan sonra, müzedeki eserler süratle artmaya başlamıştı. Bu artış gerek Vilayetlerden gelen eserler, gerekse kazılarda meydana çıkan eserlerle gerçekleşmekteydi. Hele 1887 baharında Sayda kazılarında çıkarılan ve "İskender Lahdi" diye anılan ve bir sanat harikası olan Lahid ile yine her biri nadir birer sanat eseri özelliğine sahip 20 kadar Lahdin bulunuşu müze içi yeni bir yapılanma zorunluluğunu ortaya koymuştur. Bunun içindir ki, Sayda eserleri İstanbul'a gelince, Hamdi Bey, Mimar Valori'ye bir müze binası plânı çizdirdi. 29 Temmuz 1887 tarihinde de Maarif Nezaretine müze binasına duyulan ihtiyacı belirtir yazıyı kaleme aldı. Müzenin ilk bölümünün açılışı, Haziran 1891, ikincisi Kasım 1903, üçüncüsü de Mayıs 1907'de yapıldı. Devletin mâli durumunun sıkışıklığına rağmen, gerekli ödenek sağlanarak Osman Hamdi Bey'in gayretleri sayesinde muazzam bir müze binası inşa edilmiş oldu. Bu güzel bina, Osman Hamdi Bey'in sağlığında sadece ihtiyacı karşılamakla kalmadı, onun ölümünden yarım yüzyıl sonrasına kadar da İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin ihtiyacına cevap verdi.

"Osman Hamdi Bey'in Konağındaki bir panodan aynen alınmıştır."

BÖLGE KONFERANSINDAN GÖRÜNTÜLER

